

EL VESTIT DE FESTA

LLORENÇ SAGALÉS

No n'hi ha prou amb ser invitat a unes noces per a participar-hi; no n'hi ha prou amb pertànyer a la comunitat i entrar a la sala del banquet, fa falta, a més, vestir-se amb el vestit adequat de la festa. Aquest detall provocatiu de la paràbola de Jesús al final de l'Evangeli de Mateu 22, no cerca simplement desconcertar l'oient o escandalitzar-lo com una anècdota arbitrària. El que cerca és introduir-lo en un món nou, fer-li canviar de vida, transformar tot el seu ésser. "Revestir-se amb el vestit de festa" és una expressió aparentment superficial, gairebé capriciosa i frívola, però està carregada de sentit. Per a l'antiga tradició cristiana, portar el vestit de festa és realitzar les "bones obres", practicar una vida virtuosa. Però, ¿què són les bones obres? Per descomptat, no es tracta d'aquella hipocresia tan freqüent de portar a terme només actes de beneficència per a tranquil·litzar la consciència o per a desgravar de l'impost sobre la renda. Les bones obres de les que parla l'Evangeli no tenen res a veure amb aquelles pretensions moralistes una mica repel·lents d'alguns creients de comprar la salvació amb el nostre bon comportament i de conquerir així una perfecció presumptuosa que ja no és cristiana. I molt menys consisteix en complir amb esforç una sèrie de preceptes i de normes per a exhibir com de bons som. Com diuen tots els grans profetes, "misericòrdia vull i no sacrificis".

Les "bones obres", més que actes o accions, són una persona: Jesús. Ell, Jesús de Nazaret, el Fill de Déu, és l'Obra bona que el Pare ha realitzat i ha lliurat al món per amor. Jesús és l'obra d'art que el Déu artista ens regala i posa a les nostres mans perquè ens recreem i juguem

amb ell. Per això, realitzar les bones obres és transformar-nos en Crist, ser Jesús, pensar, sentir i viure com ell, deixar-nos configurar per ell; i així, intentar reflectir l'esplendor de la seva glòria, no només amb el que fem sinó amb el que som. I això és ser batejat. D'aquí que, si portar el vestit de festa no és més que realitzar les bones obres, i aquestes són Crist, llavors, revestir-se per al banquet de noces és revestir-se de Crist, regalar als homes la bellesa de Déu manifestada en Crist. Per això, caldrà desprendre's primer del vestit vell que ens emmascara, per a exposar-nos nus davant Déu a fi que prengui possessió de nosaltres. I a continuació deixar a Déu mateix esculpir el rostre de Jesús en nosaltres. És com si Crist fos un vestit blau cel preparat per a tots, i on "posar-se'l" significa entrar en un món nou identificant-se amb Crist. Només partint d'aquest nou ésser que hem rebut al confi-

gurar-nos a Crist ja en el baptisme, podem aconseguir llavors a poc a poc una nova conducta, un nou comportament, deixant que els dons i les virtuts de Crist es vagin incorporant i desplegant en nosaltres per la seva gràcia. En el fons, l'únic convidat amb el vestit de festa adequat és el mateix Crist. El vestit de festa, el vestit és Jesús. I més que posar-se'l, es tracta de deixar-se'l posar per ell, consentir que visqui en nosaltres. Només els nens més petits, els malalts i els més ancians, es deixen vestir i desvestir així amb la senzillesa dels pobres. Caldrà aprendre d'ells si volem gaudir de la simplicitat de Déu. ¡Ai, si de veritat percebéssim aquella bellesa de Déu que ens ha sortit a l'encontre en Crist...! Embelliríem el món al nostre voltant i amb la nostra simple existència, manifestaríem la glòria de Déu. El que és essencial de la vida cristiana no és "fer" sinó "ésser", on ésser no és més que "estimar".